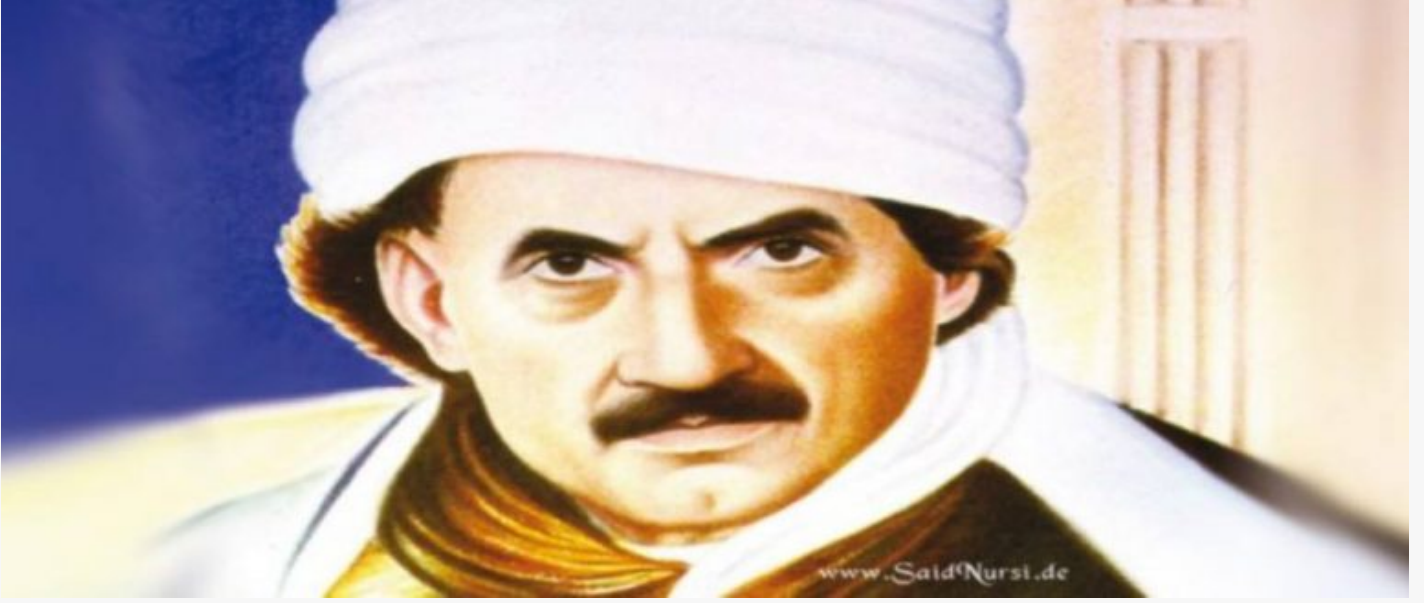

Bediüzzaman, “İsmim, ‘Said Nursî’dir”

Bediüzzaman Said Nursî'nin te'lif ettiği çağın Kur'ân tefsiri Risâle-i Nur Külliyyatı, Anadolu'da, İslâm âleminde ve bütün dünyada dalga dalga yayılmakta, kalpler ve gönüller üzerinde büyük akisler meydana getirmekte.

Ülkemizin, İslâm âleminin ve topyekûn insanlığın mânevî bunalım ve problemlerine çözümler getiren; demokratikleşmenin, Güneydoğu meselesinin, din ve fen ilimleri ilişkisinin, toplumun ve gençliğin ıslâhının ve diğer içtimaî konuların Nur Risâlelerinin mânevî ve fikrî mesajı ekseninde tartışılması, bazı mihrakları oldukça rahatsız etmekte.

Bu sâikle çağımızda bir Asr-ı Saadet Müslümanı olan Bediüzzaman hakkında “bayat isnadlar” yeniden gündeme getirilmekte... Tefsirlerinin, fikirlerinin, dâvâsının ve mücadelesinin tam aksine ithamlar, Bediüzzaman'ın görüşlerinin kabulüne karşı azgınlaşmakta; daha önce bütünüyle çürütülmüş bühtanlar, sırf zihinleri bulandırmak için ısıtılıp piyasaya sürülmekte...

İFTİRALARLA KİME YARANACAKLAR?

Bazı odaklara “şirin” gözükmek, birilerine dalkavukluk yapmak, kimi dinden bîbehre farmasonlara yaranmak adına, ifsad şebekelerinin tahrikiyle Bediüzzaman'a ilişme cür'etinde bulunanlar, şeytanları dahi inandıramayacak kocaman yalanları savurmaktalar.

Bediüzzaman'a ve Nur Talebelerine yönelik iftira kampanyasına katılan ve mâlum zihniyet hesabına kalemlerini fitne ateşine odun yapanların başvurdukları bayat iftiraldan biri de Bediüzzaman Said Nursî'nin ismi üzerindeki çarpıtmadır...

Oysa Bediüzzaman, isminin “Said Nursî” olduğunu bizzat eserlerinde ifâde eder; Osmanlı döneminde doğduğu bölgeye atfen kullanılan “Kürdî” lâkabının ırkî bir anlam taşımadığını, doğduğu bölge adından geldiğini açıkça ifâde eder.

Zira Osmanlı devletinin coğrafi terkinde ve resmî devlet sâlnamesinde bu bölgeye “Kürdistan” denildiğinden Bediüzzaman da önceleri buna izâfeten “Kürdî” lakabını kullanır. Osmanlı nüfus kayıtlarında tıpkı Karadeniz bölgesine “Lazistan”, Gürcülerin yaşadığı bölgeye “Gürcistan” denildiği gibi, Doğu Anadolu'ya “Kürdistan” denmesine atfen, “Kürdî” soyismini alır.

Ancak Osmanlı'dan sonra Bediüzzaman bu “lakabı” kaldırır, kullanmaz; bütün kitaplarını ve mektuplarını bizzat “Said Nursî” diye imzalar. “Eski yazılarında kullandığı “Kürdî” ve diğer lâkapları “Nursî” olarak değiştirir.

Ve hayatta iken tabettirdiği “Tarihçe-i Hayat”ında da yer alan 1935’teki Eskişehir Mahkemesi Müdafaasında bu hususu bir defa daha sarahate kavuşturur; ismi “Said Nursî” iken kendisine kasden “Said-i Kürdî” diyenlerin sinsî desîselerini deşifre eder.

“Adalet noktasından tarafgirlik fikrini verip, adaletin mâhiyetini zulme çeviren, hakkımda sarf edilen bir tâbirdir ki, Isparta’da ve burada bazı isticvablarda (sorgularda) ismim Said Nursî iken, her tekrarında ‘Said Kürdî’ ve ‘Bu Kürd’ diye beni öyle yâd ediyorlar. Bununla, hem âhret kardeşlerimin hâmiyet-i milliyelerine (milliyetçilik hislerine) ilişip aleyhime bir his uyandırmak, hem mahkeme ve adaletin mahiyetine bütün bütün zıt ve muhalif bir cereyan vermektir” açıklamasında bulunur. (Tarihçe-i Hayat, 200-203)

“KÜRDÎ” LÂKABININ YERİNE BİZZAT “NURSÎ”Yİ YAZMIŞ...

Buna rağmen bazılarının “Kürdî” tâbirinde ısrarlarının, kendisi hakkında “bir yabanîlik hissini vermek ve nazâr-ı adâleti şaşırtmak” olduğunu belirten Bediüzzaman, devamında bu sathî ve sığ isnada karşı şu hitapta bulunur:

“Ey efendiler! Ben, herşeyden evvel Müslümanım ve Kürdistan’da dünyaya geldim. Fakat Türklere hizmet ettim ve yüzde doksan dokuz menfaatli hizmetim Türklere olmuş ve en çok hayatım Türkler içinde geçmiş ve en sâdik ve en halis kardeşlerim Türklerden çıkmış. Ve İslâmiyet ordularının en kahramanı Türkler olduğundan, meslek-i Kur’âniyem cihetiyle, her milletten ziyade Türkleri sevmek ve taraftar olmak kudsî hizmetimin muktezası (gereği) olduğundan, bana ‘Kürd’ diyen ve kendini milliyetperver gösteren adamların bini kadar Türk milletine hizmet ettiğimi, hakîki ve civân mert bin Türk gençlerini işhâd edebilirim (şâhid gösterebilirim.)” (a.g.e.)

Keza Bediüzzaman’ın bütünü beraatle neticelenen, kendisinin ve Nur Talebelerinin yargılandığı mahkemelerde haklarında hazırlanan iddianâmeler, resmî evraklar üzerindeki işlemler hep “Said Nursî” ismiyle olmuştur. Bunun içindir ki altı bin sayfalık Kur’ân tefsiri Risâle-i Nur Külliyyatı kitaplarına ve daha evvel yazdığı “Münâzarât” ve “Sünûhat” gibi “Eski Said Dönemi Eserleri”ne “Said Nursî” imzasını atar; eski mektuplarındaki “Kürdî” kelimesinin yerine bizzat “Nursî”yi yazar.

Osmanlı döneminde yazdığı, sonradan eline geçen makale ve kitaplarında geçen “Kürdistan” kelimelerinin çoğunun üzerini çizerek kalemîyle “Şarkî Anadolu” diye tashih eder; hatta Osmanlı’nın son döneminde Şark’taki aşiretlere verdiği “içtimâ-î hayatımıza nâfî (menfaatli) hürriyet ve meşrûtiyet dersleri”nde, “Ey Kürtler!” diye başlayan bazı hitapları dahi “Ey bu vatan evlâtları” olarak değiştirir. O gün Doğu’daki Kürt aşiretlere verilen bu derslere bütün vatandaşları muhatap kılar...

Bediüzzaman’ın hayatı ve eserleri ortada. Daha hayatta iken, menhus mahfillerden gelen sözkonusu isnad ve iftiraların hepsine bizzat cevap vermiş ve tarihe geçen kahramanca ilmî ve fikrî mucâhadesiyle fiilen tekzip etmiş...

Daha Meşrûtiyet döneminde Kürtlere, “Maksadın büyümesi için himmet büyür. Ve hâmiyet-i İslâmiye ile Türk-Kürd tam birleşmiş İslâmî ve dinî o milliyetin galeyaniyla ahlâk da tekemmül ve teâlî eder (olgunlaşır ve yükselir)” ikazında bulunan Bediüzzaman’a sırf bir ara istimal ettiği “Kürdî” lâkabından dolayı bir nev’î “Kürd ırkçısı” imâsında bulunmak, en hafif tâbirle saygısızlıktır.

Bu yakıştırmının amacının, “Şeytanın telkiniyle ve ehl-i dalâletin ilkaâtıyla (verdiği yanlış telkinle), kendisine karşı propaganda ile hücum eden ve mühim mevkileri işgal eden bazı mülhidler (dinden çıkanların), (din) kardeşlerini aldatmak ve asâbiyet-i milliyetlerini (milliyetçilik damarlarını) tahrik etmek için” olduğunu, Mektûbat adlı eserinde açıklar. “Siz Türksünüz; maşaallah, Türklerde her nev’î ûlema ve ehl-i kemal vardır. Said bir Kürt’tür. Milliyetinizden olmayan birisiyle teşrik-i mesâi etmek hamiyet-i milliyeye münâfidir (aykırıdır)” saptırmasının hedeflediği dehşetli fitneye dikkat çeker.

Buna mukabil, “Ey bedbaht mülhid! Ben felillâhilhamd Müslümanım. Her zamanda kudsî milletimin üç yüz elli milyon efradı vardır. Böyle ebedî bir uhuvveti (kardeşliği) tesis eden ve duâlarıyla bana yardım eden ve içinde Kürtlerin ekseriyet-i mutlakası bulunan üç yüz elli milyon kardeşi, unsuriyet ve menfî milliyet (ırkçılık) fikrine fedâ etmek ve o mübârek hadsiz kardeşlere bedel, Kürt nâmını taşıyan ve Kürt unsurundan addedilen mahdut birkaç dinsiz veya

mezhepsiz bir mesleğe girenleri kazanmaktan yüz bin defa istiâze ediyorum (sakınıyorum)” beyânında bulunur. (Mektûbat, 407-412)

“ALÇAKÇA VE VİCDANSIZCA BİR DESİSE...”

Devamında da, “ O Türkçülük perdesi altına giren ve hakikaten Türk düşmanı olan hamiyetfuruş (milliyetçilik taslayan) mülhidlere, “bin seneye yakın, Kur’ân’ın bayrağını cihânın cihât-ı sottesinin (altı tarafının) etrafında galibâne gezdiren bu vatan evlâtlarına, İslâmiyet hesabına müftehîrâne ve taraftarâne muhabbetarım” diye kasden kendisine “Said Kürdî” denilmesinin arkasındaki menhus maksadı deşifre eder.

Bu saptırmayı, “frenkmeşrep” dediği ecnebi hayranı Batı felsefesiyle dinden kopan ve ırkçılık uğruna birçok mukaddesatı fedâ eden “sahte Türkçüler”in, inançsızlık adına “hakikî kardeşlerini kendisinden soğutmaya çalışan bir propagandası” olarak niteler.

Mahkeme müdafaalarında kendisine “Kürdî” denilmesine açıkça itiraz eder; bütün beyânlarına rağmen bu lâkabın kullanılmasının iyi niyetle alâkası olmayan kasdî bir yakıştırma olduğunu belirtir. Ve bütün bu cevapları Risâlelere ve lâhikalara alarak, sözlerinin arkasında olduğunu defalarca ortaya koyar.

Yine “Said Kürdür, bir Kürdün arkasında bu kadar koşmak hâmiyet-i milliyenize yakışmaz” isnadının, “frençilik hesâbına sahtekâr bir surette Türkçülüğü kendine perde eden mütecâvizler”in uydurması olduğunu nazara vererek, bunu, “kendisine ‘Kürd’ diyen ve ittiham eden mülhid münâfıkların en son ve alçakça ve vicdansızca aleyhinde istimal ettikleri bir silâh ve vicdansızcasına bir desise” olarak niteler.

Bulunduğu Isparta’da tek tek isimlerini saydığı yirmi-otuz Müslüman Türk gençlerini âdeta yirmi otuz bin Kürde tercih ettiğini anlatarak, “Millet-i İslâmiyenin en mühim ve mücâhid ve muazzam bir ordusu olan Türk milletine binler Türk kadar hizmet ettiğini, binler Türk şâhiddir” ifâdesiyle iftiralara cevap verir. (Barla Lâhikası, 149-150)

“FRENGİLİK HESÂBINA SAHTEKÂR TÜRKÇÜLER”İN UYDURMASI!

Gerçek şu ki daha geçen asrın başlarında Kürdlere, “İttihada hayat var; mevcudiyetinizi ittihadla gösteriniz ve hâmiyet-i millî ile fikir ve vicdan-ı şahsiyenizi milletin kalb ve akl-ı müştereki gibi gösteriniz. Yoksa sıfır çekeceksiniz” ikazında bulunan Bediüzzaman’ı, kısa bir dönem kullandığı ve birçok imzasından bir imzası olan “Kürdî” kelimesiyle anmak, büyük bir bühtandır.

O devirde herkesin doğduğu yere ve geldiği bölgesine atfen kullandığı gibi bir süre taşıdığı “Kürdî” lâkabını dillerine dolayarak “ayrılıkçı” gibi göstermek, tam anlamıyla bir çarpıtmadır.

Daha Osmanlı döneminde, Kürtlere “ittihad-ı millî” dediği millî birlik ve bütünlüğü şiddetle yegâne kurtuluş ve maddî-mânevî yükselme yolu olarak tavsiye eden, “altıyüz seneden beri bayrak-ı tevhide umum âleme karşı i’lâ eden (yücelten) şanlı Türk pederlerimize kuvvet ve cesâretimizi hediye edelim” çağrısında bulunan Bediüzzaman’ın, hayatıyla, eserleriyle, fikirleriyle vatan ve milletin birliği ve bütünlüğü için yaptığı hizmetler, aslında bu isnada en açık cevaptır. (Eski Said Dönemi Eserleri, 185-186)

Hakikaten, bundan bir asır önce Şarktaki aşiretlere, “Türkler bizim aklımız, biz onların kuvvetiyiz; mecmuumuz (bütünüümüz) bir iyi insan oluruz. Hodserâne (dikbaşlılık, başı buyruklu) yapmayacağız. Bu azmimizle başka unsurlara da ders-i ibret vereceğiz” diye kopmaz-kuvvetli mânevî ve millî birlik ve bütünlük halatına sarılmanın zarûretini ders veren Bediüzzaman’ın bütün eserlerinde ve mektuplarında istimal ettiği “Nursî” lâkabını bir tarafa bırakıp “Kürdî” lâkabını öne çıkarmak, ilmî esas ve haysiyeti hiçe saymaktır. (a.g.e)

Doğrusu Bediüzzaman bu isnada karşı bizzat mahkemelerdeki, resmî-gayrı resmî beyân ve belgelerdeki, Risâlelerde ve mektuplarındaki geniş izâhâtı, başka savunmaya ihtiyaç bırakmıyor...

Yeni Asya

08.11.2009